

Chương 15

Tranh Đoạt Báu Vật

Lâm Viêt Hùng phóng mình chạy một hồi lâu, chàng không biết đã chạy được bao xa, và chạy về hướng nào. Người chàng như vừa trải qua một cơn điên loạn, mất cả lý trí.

Bỗng thấy nơi mé rừng có một suối nước trong veo, hơi nước bốc lên mát rượi, vì trong người quá nóng nãy, chàng cởi cả áo quần đặt trên tảng đá, rồi trèo mình xuống suối.

Đây là một loại nước rỉ ra từ trong dãy núi, có một sức lạnh khác thường, giang hồ gọi là Hàn Băng Tuyền. Từ xa đến nay không ai dám lội qua suối này. Người nào vô ý uống nhầm một hớp, máu trong người đông đặc lại và chết tức khắc.

Tuy nhiên, đối với Lâm Viêt Hùng lại khác hẳn. Chất Hoạt Diệm Hương đã đốt nóng trong người chàng như muốn vỡ tung huyết quản ra. Chàng trèo mình trong Hàn Băng Tuyền uống cả nước Băng Tuyền nhưng vẫn không sao cả.

Chất nước Hàn Băng đã giúp cho chàng khôi phục lại kinh mạch trong người, và chàng lần lần cảm thấy sáng khoái vô cùng. Chẳng những thế mà công lực của chàng nhờ đó mà tăng lên mấy bậc.

Chàng quá sung sướng, tung tăng, đùa giỡn như một đứa trẻ con.

Trên bờ suối thỉnh thoảng một vài con rắn uốn mình phơi dưới ánh nắng mặt trời.

Chàng phẩy tay gạt nước vào chúng để đuổi chúng đi, chẳng ngờ nước suối vừa gạt vào con rắn thì con rắn bỗng cứng đờ như một khúc gỗ, không còn cử động được nữa.

Bây giờ chàng mới biết sức lạnh phi thường của nước Hàn Băng Tuyền. Chàng nảy sinh một trò chơi, lội dọc theo ven suối, tìm những con vật nào quanh quần ở đấy, gạt nước cho chúng nằm cứng đờ ra tại chỗ.

Đùa đến chán, chàng lại trèo mình xuống nước đưa mắt nhìn tận trời cao. Trong lúc tâm thần thanh thản, những tình cảm và những kỷ niệm trong dĩ vãng lần lượt gợi lên trong ký ức chàng.

Chàng nhớ lại mối thù của sư phụ chàng. Chàng lãnh trách nhiệm trong hai năm phải diệt tên phản đồ Phan Thọ An và khôi phục lại Huyền Cung Môn. Giờ

này sư phụ chàng đang sống khoắc khoải trong tháp với những ngày tàn của cuộc đời. Từng giờ từng phút, sư phụ chàng đang mong đợi chàng chu toàn trách nhiệm. Nhưng cho đến nay, đã mấy tháng qua, chàng vẫn chưa truy được tung tích của tên phản đồ, và những môn đệ củ của Huyền Cung Môn.

Chàng lại nhớ đến mối gia cừu của chàng, việc này chàng đã tìm được một vài tia sáng. Kẻ gia cừu của chàng là tên ma đầu cụt hai ngón bàn tay trái. Chàng nhất định phải tìm ra hắn để phanh thây xé xác mới đã giận. Nhưng hắn là ai? Có phải cái người mặc áo xanh cao ốm đã tàn sát Bá Hoa Trang mà chàng đã có dịp chạm trán không?

Có thể như vậy, vì tên thanh y ma đầu ấy có một hành tung rất bí mật và võ công cao diệu phi thường.

Trước đây hắn chỉ dùng có nửa chiêu đã đánh bật chàng ra khỏi Bá Hoa Trang, đủ biết bản lĩnh của hắn đến thế nào rồi! Nếu hắn là kẻ tử thù của chàng Lưu thì chàng phải đương đầu với một đối thủ vô cùng nguy hiểm, mà võ công của chàng ngày nay cha có một hy vọng nào chiến thắng nổi.

Nghĩ đến đây lòng chàng buồn rũ rượi.

Chàng sực nhớ đến lời hứa của chàng đối với vị lão nhân trong hang đá. Chàng phải đi tìm cho đủ bộ Bí Kiếp Kinh Thư, và đem thi thể của lão nhân về chôn nơi cổ tháp, trả cái ơn lão nhân đã chữa thương và truyền nội lực cho chàng.

Nghĩ đến đây đôi mắt chàng vụt sáng lên. Chàng trầm nghĩ:

- Dù lão ma đầu cụt tay bản lĩnh có cao diệu đến đâu, nếu ta luyện được pho Bí Kiếp Kinh Thư thì thế nào cũng trừ diệt hắn được.

Chàng mỉm một nụ cười hy vọng. Nhưng nụ cười ấy lại tắt ngay trên đôi môi đỏ mọng của chàng. Vì theo lời của lão nhân, muốn luyện pho Bí Kiếp Kinh Thư phải có ngọc bích Ma Đầu, mà viên ngọc trong người chàng lại là viên ngọc giả làm sao luyện được.

Nhưng tại sao có viên ngọc giả này? Ai đã làm ra nói với dụng ý gì? Tại sao viên ngọc Ma Đầu giả lại ở trong Bá Hoa Trang? Tại sao Hải Lăng Quân và Bạch Y Cư Sĩ lại đánh cắp được rồi lại trao cho chàng? Hai người này bỏ chạy lên miệt Thương Sơn với mục đích gì?

Bao nhiêu những thắc mắc ấy chàng cha thể nào giải đáp được.

Hiện giờ chàng đang có trong người quyền hạ của bộ Kỳ Thư Võ Lâm, nhưng chàng không dám đem ra nghiên cứu, tập luyện, vì theo lời lão nhân trong hang đá, nếu không có ngọc Ma Đầu để rọi sáng các khẩu quyết, thì người

luyện công sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Diên ác Sát đã là nạn nhân trong câu chuyện này.

Dù vậy, Chàng thấy Diên ác Sát hàm chứa trong người một công phu quái dị.

Chàng không quên được những tiếng rú rùng rợn, và tiếng “ngoạp ngoạp” làm cho các cao thủ võ lâm nghe đến phải kinh hồn.

Nếu Diên ác Sát không nhờ vào sự tập luyện của Bí Kiếp Kinh Thư thì làm sao có được một công phu trác tuyệt ấy. Tiếc thay, công phu trác tuyệt ấy lại nằm trong một người điên!

Chàng đang miên mang suy nghĩ thì bỗng thấy một con rắn có đôi mắt đỏ ngòm, đang le lưỡi bò về phía bụi rậm. Chàng toan vẩy tay tạt nước vào con rắn, thì bỗng dừng lại, vì chàng trong thấy một con ếch đang trừng mắt nhìn vào con rắn như chuẩn bị đối phó.

Thật vậy, con rắn bò tới, lưỡi lè ra, đầu cất cao lên, cái đuôi phe phẩy như vui mừng gặp được mồi ngon vậy. Tuy nhiên, nó cha dám vồ ngay con mồi, vì chú ếch vẫn hùng hổ hai chân trước chống cao lên, miệng kêu “ộp, ộp” với tư thế sẵn sàng xông tới.

Lâm Viết Hùng mỉm cười, trêu cợt:

- à! Diên ác Sát đây rồi! Mà phóng một cái hủy cả công lực của ta, nay gặp chú rắn này, mà liệu có khỏi chui vào bụng rắn hay không?

Chàng yên lặng chờ xem.

Con rắn đưa qua đưa lại chiếc đầu rồi thỉnh linh mỗ vào con ếch. Đúng thật chuyện bất ngờ đối với chàng, ếch lại phóng mình tới rất nhanh, trước khi rắn mỗ vào đầu. Cái phóng của con ếch có một sức mạnh phi thường, làm cho con rắn chệch đi một phía, mỗ vào chỗ đất trống, trong lúc đó con ếch đã nằm gọn phía đuôi của con rắn.

Rắn le lưỡi, quay lại cất đầu lên cao, thì ếch cũng đã kịp thời chuẩn bị một thế phóng khác, hai chân trước ký mạnh xuống đất, miệng kêu “ộp! ộp”.

Con rắn lắc lắc cái đầu, lừa dịp mỗ tới, con ếch lại phóng mạnh vào cổ con rắn, rồi bắn mình chạy ra phía sau. Rắn và ếch cứ thế giao đấu nhau, đến hơn nửa giờ mà con rắn vẫn không sao nuốt được con ếch. Cuối cùng, con ếch nhảy vào bụi rậm, kêu “ộp! ộp”, con rắn bị vón vào cây rậm, bò theo không kịp nữa.

Lâm Viết Hùng lấy làm lạ, nghĩ thâm:

- Tại sao Diên ác Sát lại có những chiêu thế võ công giống như ếch? Hay là trong Bí Kiếp Kinh Thư đòi trước đã nghiên cứu bản lãnh của con vật mà rèn luyện chăng?

Có thể như vậy! Trong vũ trụ, mọi loại vật đều có một sở trường giao đấu riêng, nếu con người chịu khó nghiên cứu tường tận, đem áp dụng trong võ thuật không phải chuyện tầm thường.

Chàng cảm thấy thích thú, quyết chí tìm cho được toàn bộ Bí Kiếp Kinh Thư và Ma Đầu Ngọc Bích để luyện võ công.

Giữa lúc đó, có vài con chim vỗ cánh bay là sà trên đọt cây, gần suối. Lâm Viết Hùng há miệng ngậm một ngậm nước phun mạnh lên, nước bắn thẳng vào mình chim, làm cho chúng cứng mình xuống nằm im không nhúc nhích nổi.

Chàng không ngờ công lực của chàng tiến triển đến cực độ như vậy. Chàng có thể dùng hơi trong miệng phun một vòi nước cao hơn hai trượng.

Thật là chuyện hy hữu trong giang hồ.

Chàng mỉm cười, nghĩ thầm:

- Nếu ta dùng nước suối này trong việc bắn chim săn thú thì thu được nhiều kết quả tốt.

Bỗng chàng nhớ đến cơn điên loạn vừa rồi. Nếu không nhờ nước Hàn Băng Tuyền này chẳng hiểu cơ thể chàng sẽ ra sao, và hành động chàng không tránh khỏi nhục nhã, làm mất thanh danh của một chàng trai.

Hình bóng cô gái Xuân Chờ lúc chàng điên loạn bỗng hiện đến trước chàng.

Chàng thấy chàng đối xử với Xuân Chờ một cách quá tàn nhẫn.

Đôi mắt chàng xăm lại. Chàng lẩm bẩm:

- Ta phải tìm nàng xin lỗi! Không thể để nàng hiểu lầm ta! Nhưng biết nàng ở đâu mà tìm? Tâm tư chàng bỗng nhiên rối tung như tò vò.

Chàng toan lên khỏi suối mặc lại quần áo, thì bỗng thoáng có một bóng vàng vệt qua. Cứ nhìn vào lói kính công chàng đã biết là một thiếu nữ, có một thân pháp lanh lẹ phi thường.

Vì đang tấm, chàng hồ thẹn, nép vào một tảng đá nơi mé suối.

Cô gái áo vàng đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng người mà thấy trên tảng đá có để một đống áo quần. Nàng bước tới lục lạo.

Bỗng nàng “á” lên một tiếng, làm cho Lâm Viết Hùng trời đầu lên nhìn thấy cô nàng đang mò vào cái túi da, lôi ra viên ngọc Ma Đầu cầm ngắm nghía.

Lâm Viết Hùng thất kinh, hét lên một tiếng, vận lực bắn tới một luồng chỉ phong veo veo.

Cô gái áo vàng trong thế bất ngờ cũng kinh ngạc nhảy trái sang bên tránh né. Khi nàng nhìn thấy Lâm Viết Hùng đang lỏa thể, nàng thấy thẹn, phóng mình bỏ chạy như điên, tay nàng vẫn còn cầm viên ngọc Ma Đầu.

Không thể chần chờ nữa, Lâm Viết Hùng vội mặc lại áo quần, may thay quyển Bí Kiếp Kinh Thư và tín phù Long Đầu Trượng vẫn còn, chỉ mất có viên ngọc Ma Đầu mà thôi.

Chàng quá tức giận, dùng thuật Cửu Ma Thần Phiêu đuổi theo như tên bắn.

Nhưng lạ lùng làm sao, chỉ loáng mắt hình bóng thiếu nữ áo vàng biến đi đâu mất.

Tìm quanh quẩn một hồi, Lâm Viết Hùng lẩm bẩm:

- Với viên ngọc giả ấy thì có cất giữ cũng chẳng làm được việc gì.

Chàng định đi tìm Xuân Chờ để xin lỗi và an ủi nàng. Bỗng chàng thoáng thấy những bóng người chao động trên con đường mòn trước mắt, cách chàng hơn năm chục trượng.

Họ là ai? Tại sao lôi đi đứng của mỗi người có vẻ háp tập như vậy?

Chàng vội phóng mình đuổi theo những bóng người ấy.

Chỉ phút chốc chàng đã theo kịp và thấy hơn bốn năm mươi cao thủ võ lâm, trai có gái có đứng bao quanh cô gái áo vàng.

Chàng lách mình đáp xuống, đứng cạnh họ để dò xét sự việc ra sao.

Cô gái áo vàng đúng là người đã đoạt lấy viên ngọc Ma Đầu của chàng nơi mé suối. Tuy nhiên, chàng lấy làm lạ, không hiểu tại sao bọn người này biết được mà theo đuổi? Có lẽ bọn người này đã theo dõi chàng từ lâu? Hành động của cô gái áo vàng cũng không thoát khỏi tầm nhìn của họ.

Chàng đang suy nghĩ thì thiếu nữ áo vàng đã nói lớn, với giọng trong như ngọc:

- Quý vị đến đây chỉ vì muốn tranh đoạt viên ngọc Ma Đầu phải không? Nếu quý vị thấy nỗi khổ tâm của kẻ cầm giữ viên ngọc này thì bỏ mộng chiếm đoạt thì tôi rất cảm ơn, bằng không thì... - Thì sao?

- Thì tôi sẽ trao viên ngọc này cho quý vị, hẹn một ngày nào đó tôi sẽ lấy lại.

- Như vậy là hay lắm!

Nàng trầm giọng hỏi lại:

- Sao? Quý vị nhất định chiếm cho được viên ngọc Ma Đầu?

- Phải! Một bảo vật võ lâm ai mà không muốn chiếm?

- Được rồi!

Vừa dứt lời, Cô gái áo vàng ném viên ngọc Ma Đầu xuống sân cỏ, và nói:

- Quý vị giành đi.

Viên ngọc nằm dưới đất kia mà không ai dám ra tay cả. Điều này rất dễ hiểu, vì ai ra tay trước thì người ấy sẽ chết trước.

Bỗng nhiên có tiếng cười ha hả vang lên, và nói:

- Ai không dám lấy ngọc Ma Đầu thì rút đi. Đứng đây làm gì cho chật chỗ?

Mọi người nghe nói đều quay lại nhìn. Lâm Viết Hùng cũng đưa mắt nhìn về phía ấy.

Bỗng mọi người thất kinh, la lên:

- á! Đoạn Đầu Nhân!

Lâm Viết Hùng trông thấy người ấy xúc xích trong chiếc áo thụng màu đen, chỉ có thân mình và tay chân, còn cái đầu thì không có.

Chàng lấy làm lạ, nhủ thầm:

- Quái! Con người không có đầu mà cũng sống được sao? Đây chắc là lão đầu cái đầu trong cổ áo để dọa người ta thôi.

Đoạn Đầu Nhân hét lên:

- Sao không chịu rút đi còn đứng đó chờ chết sao?

Mọi người đều kinh hãi, vì Đoạn Đầu Nhân tuy mới xuất hiện giang hồ mà đã có những hành động ác độc, giết người vô số, nên trở thành một nhân vật khủng khiếp trong giới võ lâm. Mọi người lạng lẽ bước lùi ra sau, chỉ còn lại Lâm Viết Hùng vẫn đứng nguyên một chỗ.

Đoạn Đầu Nhân quắc mắt nhìn chàng buông một tràng cười ghê rợn, nói:

- Thằng bé! Mày không sợ chết sao?

Lâm Viết Hùng thân nhiên đáp:

- Cha chắc!

- Ha, ha.... Thằng bé này quả đã tới số rồi.

Lâm Viết Hùng không trả lời, từ từ bước tới nhặt lấy viên ngọc.

Đoạn Đầu Nhân hét to:

- Người phải chết!

Tức thì một luồng gió mạnh cuốn đất tung lên xoáy thẳng vào chàng. Đó là một công phu thượng thặng khiến Lâm Viết Hùng phải vút tay tránh sang một bên.

Giữa lúc đó, một bóng người mặc áo đỏ phóng tới chụp lấy viên ngọc nhanh như điện xẹt.

Lâm Viết Hùng đôi mắt lộ hung quang, hét to:

- Hãy bỏ xuống!

Vừa nói chàng vừa phóng ra ba chiêu liên tiếp, với sức mạnh như vũ bão. Mặc dù viên ngọc đã nằm gọn trong tay thiếu nữ áo đỏ, nhưng nàng bị chưởng phong ép tới quá mạnh, không còn đủ sức chống đỡ. Thiếu nữ áo đỏ hự lên một tiếng, chân lão đảo bước lui, miệng phun ra một búng máu.

Lâm Viết Hùng bước tới quát:

- Nạp mạng đây!

Chàng tạt qua một chưởng nữa.

- Bùng!

Thiếu nữ áo đỏ ngã quy xuống, viên ngọc Ma Đầu trong tay cũng rơi theo.

Chàng quyết chẳng buông tha, vung tay đánh bồi một chưởng nữa kết liễu đời nàng. Bỗng có một đạo kinh lực từ phía trái tổng thẳng và người chàng, khiến chàng phải lùi lại hai bước.

Chàng ngược mặt lên thì thấy hơn mười tên ma đầu áo xanh đang đứng chặn ngang trước mặt. Những người này chính là người của U Vương Quỷ Điện, vẽ mặt đây sát khí.

Một gã trong đám người ấy cúi xuống đỡ thiếu nữ áo đỏ.

Lâm Viết Hùng nghiêng răng trầm giọng nói:

- Hãy để nàng xuống!

Chàng nói cha dứt tiếng thì sau lưng chàng nổi lên một tràng cười lạnh lạnh, tiếp theo có bóng Đoạn Đầu Nhân phóng tới chụp lấy viên ngọc Ma Đầu.

Lâm Viết Hùng cắn răng dùng một chiêu trong Cửu Ma Dương Công phát ra với bảy thành công lực, chưởng phong rít lên ào ào, kinh thể rất dũng mãnh. Đoạn Đầu Nhân không ngờ chàng ra tay quá nhanh như vậy, nên bị ép lui trở về hai bước, đưa tay phất qua một chưởng hoá giải luồng chưởng phong của chàng.

Lâm Viết Hùng xoe tròn đôi mắt, nhìn thẳng vào Đoạn Đầu Nhân như muốn nẩy lửa.

Bỗng chàng ré lên:

- A! Chính là người cụt hai ngón tay đây rồi!

Thật vậy, bàn tay trái của Đoạn Đầu Nhân bị cụt hai ngón tay.

Chàng vừa kinh hãi, vừa căm hận thụt lùi lại hơn ba bước.

Đây là việc ngẫu nhiên chàng tìm thấy, lòng thù hận dâng lên tràn ngập cả con tim. Chàng nhìn hai ngón tay cụt của đối phương mà mặt đầy sát khí.

Đôi mắt chàng đỏ ngầu lên như máu, hai tia sáng phát ra luồng hung quang rợn người khiến cho Đoạn Đầu Nhân cũng phải kinh ngạc thối lui lại hai bước.

Lâm Viết Hùng hét lên:

- Đoạn Đầu Nhân! Người là ai, nói mau?

Đoạn Đầu Nhân cất giọng cười ha hả:

- Ta là Đoạn Đầu Nhân!

- A! Người không chịu khai thật tên họ sao? Hôm nay đã đến ngày người đền tội!

Vừa nói, chàng vận dụng nội lực dồn vào đôi cánh tay quật mạnh vào mặt đối phương.

Với lòng cừu hận sục sôi, chàng đã dồn tất cả nội lực vào cái quật mạnh ấy.

Đoạn Đầu Nhân là kẻ đã từng gieo khủng khiếp trên giang hồ, nhưng đứng trước một kẻ đã dụng tâm lấy sanh mạng đổi thâm cừ, thì không phải là chuyện dễ dàng đối phó. Hơn nữa, Lâm Viết Hùng đã được một cao thủ tuyệt học giang hồ truyền nội lực, lại vừa ăn được Hoạt Diệm Hương, tẩm suối Hàn Băng cho nên lúc này công lực chàng gia tăng lên khủng khiếp.

Bỗng một tiếng thét vang lên, Đoạn Đầu Nhân di động thân hình phóng ra một chưởng ép cứng Lâm Viết Hùng trở lại, và xuất thủ bồi tiếp một chiêu nữa mạnh nhũ bảo.

Bấy giờ Lâm Viết Hùng không còn kể gì đến sự sống chết nữa, chàng dụng toàn lực dùng những tuyệt chiêu trong Cửu Ma Dương Công phóng ra vun vút buộc Đoạn Đầu Nhân phải lùi lại hai bước để thủ thế.

Thật là một trận ác chiến kinh hoàng, và quyết liệt khiến các cao thủ quần hùng đứng bên ngoài nhìn không nháy mắt. Chiến tràng bụi bay ngất trời. Họ chỉ còn thấy hai người như hai vệt khói vờn nhau bất phân thắng bại.

Giữa lúc đó, bỗng đằng xa có một tiếng rú vang lên, ngân dài trong không gian, làm cho mọi người rợn óc. Tiếng rú mỗi lúc một gần, tiếp theo là tiếng “bộp! bộp” nhtiếng cây gậy động trên mặt đất.

Chỉ loáng mắt, một bóng người đáp xuống mặt tràng như một mũi tên vừa bắn tới.

Lâm Viết Hùng và Đoạn Đầu Nhân đều dừng tay. Quần hùng kinh hãi ré lên:

- Diên ác Sát!

Thật vậy! Bóng người vừa xuất hiện chính là Diên ác Sát! Lão già điên này đi ngược đầu xuống đất, hai chân chông ngược lên trời. Hai chân lão lại còn kẹp thêm một chú ăn mày nhỏ Mạnh Cứng, đồ đệ của lão.

Vừa đến nơi, lão lộn một vòng tròn trên không trung, đánh rơi tên đồ đệ nhỏ xuống trước, rồi lão mới từ từ đáp xuống.

Hàng trăm con mắt đổ dồn vào Diên ác Sát. Bốn bề lặng im không một tiếng động, chỉ nghe tiếng bước chân của Diên ác Sát đi sào sạt trên mặt đất, từ từ tiến tới chỗ đông người.

Đôi mắt lão đỏ rực, miệng lão đang nhai nhóc nhách một con trùng bự thật bự, lòng thông trước miệng.

Tiếng bước chân của lão như tiếng đe dọa. của tử thần làm cho mọi người nín thở.

Bầu không khí quá ngột ngạt.

Ai cũng biết Điện ác Sát là một lão già có một công phu võ học quái dị, mà hiện nay trong chốn giang hồ không một ai đương đầu nổi với lão. Điều mà quần hùng sợ hãi nhất là lão giết người không duyên cớ.

Ngay như Lâm Viết Hùng một chàng trai cao ngạo, dám đem sanh mạng đổi lấy hiểm nguy mà cũng phải ớn lạnh trước mặt lão. Khi trước đến một lần bị lão dùng Hà Mô Công hủy phế cả nội lực của chàng.

Bỗng nghe giọng lãnh lốt của chú ăn mày nhỏ hét lên:

- Sư phụ! Sư phụ! Đừng đánh người ta!

Điện ác Sát quay đầu lại, cười một tràng dài rồi nói:

- Thằng nhỏ! Tao giết mày trước rồi sẽ giết bọn chúng nó sau.

Vừa nói, lão vừa ngồi chồm hồm xuống, hai tay chống đất, miếng keu “ngoạp!

ngoạp” Chú ăn mày nhỏ thất kinh ré lên:

- Sư phụ! Đừng giết con!

Vừa nói, chú ăn mày nhỏ vừa lăn xuống đất mấy vòng như để tránh cái thế đánh Hà Mô Công của lão.

Bỗng bàn tay hấn chộp trúng viên ngọc Ma Đầu hấn cầm lên xem.

Quần hùng đều trông thấy, nhưng sợ lão Điện ác Sát còn chống tay ngồi đó kêu ngoạp ngoạp, nên chẳng ai dám xông vào hy sinh tánh mạng họ cả.

Xem thấy viên ngọc quý, Mạnh Cứng reo lên:

- Sư Phụ!

Điện ác Sát thấy viên Ma Đầu Bích Ngọc đôi mắt lão sáng quắc như hai luồng điện, đưa tay chộp lấy viên ngọc, rồi nắm hai chân chú ăn mày nhỏ xách ngược lên trời, rú lên một tiếng nã nùng, tung mình bỏ chạy vào rừng.

Nhanh như chớp, Đoạn Đầu Nhân nhún mình phóng theo, cố đoạt lại viên ngọc.

Nhưng bất ngờ bị Lâm Viết Hùng xuất thủ, bửa xéo ra một chương, hét lớn:

- Đoạn Đầu Nhân! Ngươi chạy đi đâu? Hãy nộp mạng cho ta.

Đoạn Đầu Nhân kinh ngạc, lùi lại ba bước, nhìn chòng chọc vào Lâm Viết Hùng, hỏi:

- Thằng nhỏ! Người tham dự vào cuộc chiến này không phải vì viên ngọc đó sao?

Lâm Viết Hùng trầm giọng nói:

- Ta phải giết người trước.

Quần hùng thấy Diên ác Sát đã đoạt mất viên ngọc bỏ chạy, nên cùng nhau nói:

- Chúng ta không còn lý do gì để đánh nhau đây nữa. Xin hẹn tái ngộ.

Dứt lời, mỗi người đi mỗi ngã, nhưng phần đông đều hướng về phía Diên ác Sát đã đi lúc này.

Bấy giờ chiến trường chỉ còn lại Đoạn Đầu Nhân và Lâm Viết Hùng.

Đoạn Đầu Nhân nghĩ thầm:

- Ta đã từng ngang dọc giang hồ, lâu nay đã từng chạm trán bao nhiêu cao thủ võ lâm, nhưng cha gặp kẻ nào gan lì như kẻ này. Nhưng tại sao hắn lại không đuổi theo Diên ác Sát để đoạt báu vật mà lại cố sống chết với ta?

Nghĩ như thế, Đoạn Đầu Nhân vận hết nội lực hóa giải luồng chưởng phong của Lâm Viết Hùng và nói:

- Dừng tay lại!

Lâm Viết Hùng bước lui một bước, đôi mắt loé hung quang, nghiêng răng nói:

- Người còn muốn nói gì?

- Tại sao người lại quyết đấu với ta?

- Vì ta muốn giết người.

- Giết ta? Ha, ha, ha! Tại sao người lại nghĩ đến chuyện nông cuồn như vậy?

Bỗng Đoạn Đầu Nhân hét lên một tiếng, nét mặt hầm hầm nói:

- Oác con! người tưởng ta sợ người sao?

Lâm Viết Hùng cười nhạt:

- Người là đũa hèn hạ, đã dám làm những chuyện phi nghĩa phi nhân thì còn biết sợ ai? Phải! Người chỉ còn sợ có cái chết mà thôi.

Dứt lời, chàng nhảy xổ tới như con hổ dữ, dùng cả hai chiêu Xuyên Vân Chi và Cửu Ma Dương Công đánh ra một loạt, Đoạn Đầu Nhân dù muốn bỏ chạy cũng không được nữa, hấn vận nội lực tung ra một lúc ba chiêu nghênh địch.

- Bùng!

Cả hai thối lui ra ba bước.

Nhưng họ lại xông vào tiếp tục cuộc ác đấu. Cứ thế kéo dài mãi, cuộc chiến tưởng không bao giờ chấm dứt, trừ khi một trong hai người bị thương vong.

Đêm đã qua bao lâu rồi họ vẫn không hay. Tiếng trống điểm canh mấy lần rồi họ vẫn không biết. Cuộc ác đấu cứ tiếp tục diễn mãi không thôi.

Mười chiêu trôi qua... Hai mươi chiêu trôi qua... Rồi năm mươi chiêu trôi qua... Rồi đến hàng trăm chiêu tiếp diễn....

Họ đánh nhau không còn phân định được là bao nhiêu chiêu thức nữa.

Cho đến vùng đông xuất hiện, giữa cánh rừng hoang hai người chỉ còn là hai cái bóng mờ, chốc chốc họ lại hét lên những tiếng ghê hồn.

Cây cối cả một vùng đều bị ngã rạp xuống, nơi đây biến thành một vùng hoang địa của tử thần.

Bấy giờ, cả hai đều mệt nhoài, chiêu thế dần dần chậm lại. Chương lực của đôi bên cũng yếu dần theo sự mệt mỏi của họ.

Bỗng nhiên, hai bên dừng tay, trở mắt nhìn nhau. Qua một phút dưỡng thần, cả hai lại xáp tới, cố lấy hết sức lực cuối cùng để đánh một đòn quyết định.

- Bùng!

Hai luồng chương lực chạm nhau, một tiếng nổ vang rền. Cả hai người đều văng ra, ngã nhào xuống đất, không còn cựa quậy được nữa.

Họ bất tỉnh.

Trong lúc này, nếu bên nào tỉnh dậy trước thì tất nhiên sinh mạng của bên kia phải lâm nguy.

Thời gian trôi trong lặng lẽ. ánh bình minh lơ lửng trên sồn đồi.

Sau nửa giờ Lâm Viết Hùng tỉnh dậy, chàng nhúc nhích hai chân.

Bên kia, Đoạn Đầu Nhân cũng mở mắt, cựa quậy được đôi tay.

Bỗng Lâm Viết Hùng nhảy chồm lên, hét lớn:

- Đoạn Đầu Nhân! nạp mạng đây!

Đoạn Đầu Nhân cũng búng mình lên, song đôi chân còn run rẩy, té xầm xuống.

Hắn thở dài:

- Người giết ta đi! Nhưng tại sao người lại phải giết ta?

Lâm Viết Hùng cười mỉa mai:

- Ha, ha. Người tự vấn lương tâm thì biết, cần gì ta phải nói chuyện nhục nhã đó.

Đoạn Đầu Nhân lắc lư thân mình, chồm dậy hỏi:

- Ta tự xét cha làm điều gì nhục nhã.

Lâm Viết Hùng trợn ngược đôi mắt, hỏi:

- Ma Đầu! Ta hỏi người trước kia có quen với Hàn Tổ Oanh không?

- Hàn Tổ Oanh?

- Phải!

- Không quen!

- Không quen? Ha! Ha! ô! Giờ phút này mà người còn gian manh lẻo mép!

ng ời đã quên mất hành động của người trước đây mười tám năm rồi sao?

- Trước đây mười tám năm?

- Thôi! Người đừng giả vờ nữa. Người có thể che đậy, giấu diếm cái đầu của người, nhưng người không thể nào che đậy, giấu diếm hành động của người trước mắt giang hồ được.

Đoạn Đầu Nhân ôn tồn nói:

- Có lẽ người lầm rồi!

Lâm Viết Hùng cười ngạo nghễ:

- Ha...Ha...! Lầm sao được!

Lâm Viết Hùng nhất định trong thế gian này không thể có một người thứ hai nào cũng cụt hai ngón ở bàn tay trái.

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Có lẽ ngươi lầm thật rồi! Vì trước đây mới tám năm ta cha sanh ra đời kia mà!

- Ngươi nói sao? Chẳng lẽ ngươi chỉ có mới bảy tuổi?

- Đúng! Ta chỉ có mới bảy tuổi tròn.

Lâm Viết Hùng suy nghĩ một lúc rồi cười lớn:

- Đoạn Đầu Nhân! Ngươi muốn lừa gạt ta sao?

Trước sự nghi ngờ của chàng, Đoạn Đầu Nhân không biết làm sao bèn cởi chiếc áo đen ra, thì quả nhiên hẳn chỉ là một thiếu niên tuấn tú, mặt đẹp như trăng rằm.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, ôm thiếu niên ấy gọi to:

- Anh đệ!

Chính vậy, thiếu niên này là Lâm Thế Anh, em ruột của chàng.

Nhưng Lâm Thế Anh xô chàng ra, lấy chiếc áo trùm lại, trở lại với hình dáng một kẻ mắt đầu kỳ dị như lúc trước.

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Lâm huynh! Anh đã phản bội song thân, cúi mình làm đệ tử của Quý Tháp Chủ Nhân, kẻ đã giết hại gia đình ta. Anh đừng gọi tôi bằng Anh đệ nữa.

Lâm Viết Hùng nói:

- Anh đệ cha rõ sự thật! Quý Tháp Chủ Nhân không phải là kẻ gia cừ, mà chính kẻ gia cừ là người cụt hai ngón ở bàn tay trái.

Đoạn Đầu Nhân cười hì hì... - Vì vậy mà Lâm huynh quyết một mắt một còn với tôi.

- Phải! Ta đã lầm Anh đệ là con người cụt tay đó.

Đoạn Đầu Nhân lắc đầu:

- Không bao giờ tiểu đệ có thể tin được kẻ giết gia đình ta không phải là Quý Tháp Chủ Nhân.

- Nhưng anh sẽ tìm ra ánh sáng để chứng tỏ rằng Quý Thập Chủ Nhân không phải là thủ phạm!

- Chừng nào Lâm huynh có đủ bằng cứ sẽ hay. Bây giờ tiểu đệ không thể nào tin được.

Vậy xin cáo biệt.

Lâm Viết Hùng quỳ lạy hỏi:

- Từ lúc thất lạc nhau, Anh đệ đã học tập võ công nơi nào mà được uyên thâm nh vậy?

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Điều đó tiểu đệ chỉ nói ra khi nào Lâm huynh chứng minh rằng Lâm huynh không phải là kẻ phản bội gia đình.

- Bây giờ hiền đệ định đi về đâu?

- Vô định!

- Nhưng chúng ta là tình ruột thịt, lẽ nào không hợp sức nhau trả mỗi gia cừu?

- Chúng ta cứ mỗi người theo đuổi ý hướng của mình. Chừng nào mọi việc sáng tỏ sẽ hay.

Lâm Viết Hùng trầm tư hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ, lâu nay lưu lạc giang hồ có thấy ai cụt hai ngón ở bàn tay trái không?

Đoạn Đầu Nhân suy nghĩ, nói:

- Có! Tiểu đệ có thấy một người cụt hai ngón tay một lần.

- Ai?

- Người đó là Đé Quân Quỷ Điện.

- Đé Quân Quỷ Điện?

- Phải! Chính mắt tiểu đệ đã trông thấy bàn tay hắn.

Bồn tiếng “Đé Quân Quỷ Điện” như một luồng sét đánh vào mang tai Lâm Viết Hùng.

Chàng hỏi:

- Hiền đệ nhớ kỹ chứ?
- Phải! Tiểu đệ đã nhớ rất kỹ.
- Sư phụ của tiểu đệ là ai?
- Không thể thổ lộ lúc này! Thôi, Tiểu đệ xin giả biệt.

Lâm Viết Hùng toan cản lại thì Đoạn Đầu Nhân đã phóng mình một cái, chạy bay biến như vệt khói mờ